

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลเครดิต ศึกษาเฉพาะกรณี การนำข้อมูลเครดิตไปใช้ผิดวัตถุประสงค์

ศิริลักษณ์ ศรีโซละ*

รองศาสตราจารย์พนิจ ทิพย์มณี**

บทคัดย่อ

ปัจจุบันข้อมูลเครดิตของเจ้าของข้อมูลถูกบริษัทนำไปใช้อย่างผิดวัตถุประสงค์ ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ซึ่งได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์ในการนำข้อมูลไปใช้รวมทั้งมาตรการและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจน แต่ในปัจจุบันกลับพบว่าได้มีความพยายามเพื่อเข้าถึงข้อมูลเครดิตในการนำไปใช้เพื่อประโยชน์อย่างอื่น นอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้ ก็โดยอาศัยช่องว่างทางกฎหมาย

จากการศึกษาพบว่าหลักการสำคัญของการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล คือ หลักความยินยอมของเจ้าของข้อมูล ซึ่งเมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายในต่างประเทศพบว่าประเทศไทยเกิดประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้ ปัญหาในเรื่องนิยามในการนำข้อมูลเครดิตไปใช้ การนำข้อมูลเครดิตไปใช้เพื่อประกอบการสมัครงาน การนำข้อมูลเครดิตไปใช้เพื่อประกอบการค้าประกัน ปัญหาในจัดเก็บข้อมูลลูกหนี้ที่ขาดอายุความตามกฎหมาย ปัญหาในเรื่องความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูล ระยะเวลา วิธีการใช้ ผลบังคับ รวมถึง ประเด็นปัญหาการลงโทษ การบังคับโทษ และสภาพบังคับ

จากประเด็นปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้เขียนเห็นว่า ควรมีการกำหนดแนวทางในการบัญญัติกฎหมายให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นไม่ว่าจะเป็นประเด็นปัญหาในเรื่องคำนิยามในเรื่องการนำข้อมูลเครดิตไปใช้เพื่อประกอบการพิจารณารับสมัครงานการเรียกดูข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกันในเรื่องกฎหมายในการจัดเก็บข้อมูลลูกหนี้ที่ขาดอายุความตามกฎหมาย ในเรื่องความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูล ระยะเวลา วิธีการใช้ ผลบังคับ ในเรื่องการลงโทษ การบังคับโทษ และสภาพบังคับ ดังนั้น เพื่อเป็นประโยชน์กับเจ้าของข้อมูล ประเทศไทยจึงควรนำแนวทางในการบัญญัติกฎหมายของสหรัฐอเมริกาและอังกฤษมาเป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายให้รัดกุมและเหมาะสมต่อไป

* นักศึกษาลัทธิสุตฺรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

** อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ABSTRACT

Credit information has been currently used by many companies for the wrong purposes although Credit Information Business Act B.E. 2545 has applied in Thailand, which explicitly sets forth the objectives of the use of credit information, measures and rules. At present, it is found that attempts have been made through a loophole in the law to access credit information for other purposes other than those prescribed by the law.

The study found that the main principle of personal information processing is the consent from information owners. When compared with the foreign laws, it is found that the following issues arise in Thailand: the definition of the use of credit information, the use of credit information for job application, the use of credit information for surety ship, the storage of debtor information barred by prescription under the law, the consent to disclosure of information, period of time, method of use, validity, punishment, enforcement, and sanction.

From such issues, in my opinion, in Thailand the extent of the bill should be drafted more concisely by giving due attention to the following issues: definition of a request for information should be defined as the use of information to support the application for credit facility only, it is strictly not allowed to use for other purposes; use of credit information to support the consideration of the job application, an additional law in relation to the use of credit information for wrong purposes should be enacted; search of credit information of a surety, it should explicitly have a provision prohibiting financial institutions from using the surety's credit information to support the consideration of credit facility provision; the duration for storage of debtor information barred by prescription under the law should not be longer than 5 years from the dated Credit Bureau has been notified by a member; the consent to disclosure of information, period of time, method of use, and validity, it should explicitly have a provision of the consent to disclosure of information and independent decision-making; punishment, enforcement, and sanction, it should have a provision allowing individuals to take legal proceedings themselves to make the law more efficient.

1. บทนำ

เนื่องจากในปัจจุบันต่างเป็นที่ยอมรับกันอยู่แล้วประชาชนทั่วไปต่างมีความต้องการในเรื่องของค่าใช้จ่าย ความต้องการในเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แต่บางครั้งไม่สามารถที่จะนำเงินสดมาจ่ายในสิ่งของบางอย่างที่ตนต้องการจึงมีการทำบัตรเครดิตต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้แทนเงินสดหรือบางครั้งนำไปกดเงินสดออกมาใช้เพื่อความสะดวกในชีวิตประจำวันและนำไปใช้ในการอนุมัติในเรื่องสินเชื่อต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันข้อมูลเครดิตของเราก็ถูกบริษัทนำไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ของเจ้าของข้อมูลถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ซึ่งได้มีการกำหนดในเรื่องการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตไว้ว่าการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตจะประกอบไปด้วยบุคคลที่เกี่ยวข้องสามฝ่าย คือ ฝ่ายที่หนึ่งบริษัทข้อมูลเครดิต ซึ่งจะเป็นผู้รวบรวมจัดเก็บข้อมูลและประมวลผลข้อมูลทางสินเชื่อของเจ้าของข้อมูล ฝ่ายที่สอง คือสมาชิก ซึ่งได้แก่สถาบันการเงินที่เป็นผู้จัดส่งข้อมูลของลูกค้าไปยังบริษัทผู้ประกอบข้อมูลเครดิตและเป็นผู้ขอใช้ข้อมูลเครดิตนั้นในการประกอบการวิเคราะห์ทางด้านสินเชื่อ และฝ่ายที่สาม คือเจ้าของข้อมูลเครดิตซึ่งเป็นบุคคลที่ขอสินเชื่อกับสถาบันการเงินที่เป็นสมาชิก ทั้งนี้ ในการเปิดเผยหรือการเข้าถึงข้อมูลเครดิตอย่างใด ๆ ของเจ้าของข้อมูลพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการนำข้อมูลไปใช้รวมทั้งมาตรการและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจน แต่ในปัจจุบันกลับพบว่าได้มีความพยายามเพื่อเข้าถึงข้อมูลเครดิตในการนำไปใช้เพื่อประโยชน์อย่างอื่นนอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้ ก็โดยอาศัยช่องว่างทางกฎหมาย

ตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 มีหลักการอย่างหนึ่งที่เรียกว่า หลักการให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลเครดิตของเจ้าของข้อมูล โดยพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ได้กำหนดว่า การเปิดเผยข้อมูลเครดิตจะไม่สามารถกระทำมิได้ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล¹ จึงเกิดปัญหาว่าหากความยินยอมนั้นไม่ได้เกิดจากความเป็นอิสระในการตัดสินใจที่จะเปิดเผยข้อมูลของเจ้าของ และข้อมูลที่เปิดเผยนั้นมิได้นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ทางด้านสินเชื่อตามวัตถุประสงค์ของเจ้าของข้อมูล กฎหมายควรมีมาตรการใด ๆ ออกมาเพื่อคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลอย่างเป็นรูปธรรมหรือไม่

ทั้งนี้ เพราะพระราชบัญญัติดังกล่าวได้อาศัยอำนาจจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ในการออกบทบัญญัติที่มีการจำกัดสิทธิ เสรีภาพของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูล ตามมาตรา 29 มาตรา 35 มาตรา 48 และมาตรา 50 แต่กลับไม่ชัดเจนในการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูล

จากหลักการและเหตุผลในการออกพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 เห็นได้ว่า การออกพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตดังกล่าวก็เพื่อเหตุผลความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ อีกทั้งพระราชบัญญัติดังกล่าวก็ยังได้จำกัดสิทธิเสรีภาพของ

---

¹ พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 มาตรา 20

ประชาชนตามรัฐธรรมนูญส่วนหนึ่ง ดังนั้น ข้อมูลเครดิตตามความหมายของพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงต้องใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการวิเคราะห์สินเชื่ออย่างเคร่งครัดเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พบว่า นอกจากการนำข้อมูลเครดิตไปใช้อย่างผิดวัตถุประสงค์ตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้แล้ว ยังมีเรื่องประเด็นปัญหาในทางกฎหมายอีกหลายประการเช่นประเด็นปัญหา ในเรื่องนิยามในการนำข้อมูลเครดิตไปใช้คำนิยามของ “ข้อมูลเครดิต” พิจารณาประกอบกับ “สินเชื่อ” ตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ได้จำกัดการจำกัดเก็บเฉพาะข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลทางด้านสินเชื่อของเจ้าของข้อมูล และการใช้ข้อมูลเครดิตดังกล่าวก็เพื่อวัตถุประสงค์และเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์สินเชื่อของลูกค้า ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลเครดิตเท่านั้น ซึ่งถือเป็นหลักการและวัตถุประสงค์ที่สำคัญของพระราชบัญญัตินี้ ที่จะต้องคำนึงถึงตลอดรวมไปถึงการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลด้วย ซึ่งข้อมูลสามารถเข้าถึงตัวและคุณสมบัติของผู้ขอสินเชื่อได้ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงข้อมูลของบุคคลธรรมดาที่ไม่เกี่ยวข้องกับการรับบริการหรือการขอสินเชื่อแต่อย่างใด ดังนั้น ประเทศไทยจึงควรมีการกำหนดคำนิยามในเรื่องดังกล่าวให้มีความรัดกุมเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมหรือมีการกำหนดขอบเขตของการนำข้อมูลไปใช้ ปัญหาการนำข้อมูลเครดิตไปใช้เพื่อประกอบการสมัครงานประเด็นดังกล่าวนี้ไม่เป็นไปตามกฎหมายในแง่ของ การนำข้อมูลเครดิตไปใช้ โดยประเด็นดังกล่าวถือเป็นปัญหาอย่างหนึ่งที่เจ้าของข้อมูลเครดิตส่วนใหญ่กำลังเผชิญและค่อนข้างที่เป็นปัญหาใหญ่สำหรับสถานการณ์ด้านแรงงานในปัจจุบัน เนื่องจากนายจ้างได้นำข้อมูลเครดิตไปใช้พิจารณาเพื่อประกอบการรับลูกจ้างเข้าทำงาน ทั้งนี้ สาเหตุอาจเกิดจากการนายจ้างต้องการทราบว่าลูกจ้างที่ตนรับเข้าทำงานนั้น มีปัญหาทางการเงินหรือไม่ สามารถทุ่มเทให้กับการทำงานโดยไม่มีปัญหาทางการเงินเข้ามาบกพรอนสมาธิในการทำงานของลูกจ้างหรือไม่ หรือเกิดจากลักษณะงานบางตำแหน่งที่ลูกจ้างต้องเกี่ยวกับการรักษาเงินหรือทรัพย์สินของนายจ้าง โดยเหตุผลที่กล่าวมาทำให้นายจ้างส่วนใหญ่เริ่มนำข้อมูลเครดิตมาประกอบการพิจารณารับลูกจ้างเข้าทำงานมากขึ้น ในทางกลับกันการที่นายจ้างสามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวของลูกจ้างได้กลับสร้างปัญหาให้กับลูกจ้างผู้ซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลอย่างมาก เพราะการนำข้อมูลเครดิตไปประกอบการสมัครงานถือได้ว่านำข้อมูลเครดิตไปใช้อย่างผิดวัตถุประสงค์แล้ว ยังส่งผลกระทบต่อ การปิดกั้นโอกาสการทำงานของลูกจ้างซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลส่วนใหญ่ได้รับความลำบากมากยิ่งขึ้นไปอีก นอกจากนี้ การนำข้อมูลเครดิตไปใช้อย่างผิดวัตถุประสงค์ดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่เจ้าของข้อมูลและรัฐไม่สามารถคุ้มครองสิทธิให้กับประชาชนผู้เป็นเจ้าของข้อมูลได้อย่างแท้จริง ประเด็นปัญหา การนำข้อมูลเครดิตไปใช้เพื่อประกอบการค้าประกัน ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่ผู้ค้าประกันส่วนใหญ่ต้องเจอ เนื่องจากสถาบันการเงินหลายแห่งยังเห็นว่าการพิจารณาสินเชื่อจากข้อมูลเครดิตของผู้ขอสินเชื่ออย่างเดียวยังไม่เพียงพอ อีกทั้งข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกันเองยังมีความสำคัญ เพื่อป้องกันความเสี่ยงในระดับหนึ่ง จึงมีความจำเป็นที่สถาบันการเงินนั้นต้องทราบถึงข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกันด้วย แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติการประกอบข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ไม่อนุญาตให้สถาบันการเงินนำ ข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกัน

มาพิจารณาประกอบทางด้านสินเชื่อ สถาบันการเงินส่วนใหญ่จึงใช้วิธีการหลบเลี่ยงด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้เข้าถึงข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกันอย่างไรก็ดี ในปัจจุบันพบว่าได้มีการพยายามบังคับใช้กฎหมายเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมากขึ้น แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแล้ว กลับพบว่าเนื้อหาของร่างพระราชบัญญัตินี้ยังไม่สามารถคุ้มครองเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ได้ ซึ่งร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลดังกล่าวยังคงมีหลักการเหมือน ๆ กับพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ที่กำหนดว่าจะเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลได้ก็ต่อเมื่อได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล โดยไม่มีการกล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ว่าถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ เจ้าของข้อมูลอยู่ในสถานะที่ถูกบีบบังคับในการยินยอมให้เปิดเผยข้อมูลหรือไม่ ประเด็นปัญหากฎหมายการจัดเก็บข้อมูลลูกหนี้ที่ขาดอายุความตามกฎหมาย ประเด็นปัญหานี้ถือเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ที่การจัดเก็บข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิตยังจัดเก็บข้อมูลของลูกหนี้ที่ขาดอายุความตามกฎหมายไปแล้ว ทำให้เกิดปัญหาว่าข้อมูลเครดิตที่สถาบันการเงินหรือสมาชิกยังคงรายงานต่อไปนั้น มีความถูกต้องหรือไม่อย่างไร ทั้งในเรื่องของภาระหนี้และความถูกต้องของข้อมูลอื่น ๆ อีกทั้งเมื่อหน้านั้นเป็นหนี้ที่ขาดอายุความตามกฎหมายแล้ว หากเจ้าหนี้หรือสถาบันการเงินไม่นำคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาล ข้อมูลเครดิตนั้นก็จะยังคงอยู่ในระบบฐานข้อมูลเครดิตอย่างไม่มีกำหนด และลูกหนี้หรือเจ้าของข้อมูลก็ไม่สามารถนำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อให้ศาลพิจารณาในประเด็นเรื่องอายุความเองได้ เนื่องจากตามกฎหมายไม่ถือว่าลูกหนี้ถูกโต้แย้งสิทธิ ดังนั้น ควรมีมาตรการใด ๆ หรือไม่ ที่จะดำเนินการนำข้อมูลเครดิตนั้นออกจากระบบฐานข้อมูลเพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อสิทธิของเจ้าของข้อมูล ซึ่งการนำข้อมูลลูกหนี้ที่ขาดอายุความออกจากฐานข้อมูลดังกล่าว ก็ไม่ได้ทำให้สิทธิเรียกร้องในหนี้ของเจ้าหนี้ต้องระงับแต่อย่างใด ประเด็นปัญหาในเรื่องความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูล ระยะเวลา วิธีการใช้ ผลบังคับ ปัญหาในเรื่องการเปิดเผยข้อมูลยังมีหลักการที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลโดยตรง นั่นก็คือหลักการให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูล ซึ่งหากเจ้าของข้อมูลไม่ให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูล ก็อาจจะถูกปิดกั้นโอกาสในการได้รับการพิจารณาสินเชื่อได้ ซึ่งความเป็นจริงในทางปฏิบัติ เจ้าของข้อมูลเสมือนไม่มีทางเลือกใด ๆ มากนัก และยังขัดกับหลักการในเรื่องการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล ควรบัญญัติกฎหมายในเรื่องความยินยอมให้ถูกรัดกุมและเหมาะสม ประเด็นปัญหาการลงโทษการบังคับโทษ และสภาพบังคับ เนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับนี้มุ่งคุ้มครองเฉพาะข้อมูลเครดิตหรือข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับสินเชื่อของผู้ขอสินเชื่อจากสถาบันการเงินหรือนิติบุคคลที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการให้สินเชื่อ (ผู้ให้สินเชื่อ) ดังนั้น ขอบเขตการให้ความคุ้มครองของพระราชบัญญัตินี้จึงไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลส่วนบุคคลประเภทอื่น หากเกิดความเสียหายจากการละเมิดข้อมูลก็สามารถทำการฟ้องร้องดำเนินคดีเพื่อเอาผิดกับผู้กระทำละเมิด ซึ่งเป็นภาระ

ที่พนักงานในการพิสูจน์เช่นนั้นจึงควรมีการบัญญัติกฎหมายในเรื่องดังกล่าวให้ครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น

จากประเด็นปัญหากล่าวมาข้างต้น เป็นปัญหาที่เจ้าของข้อมูลเครดิตกำลังเผชิญโดยที่กฎหมายไม่สามารถให้ความคุ้มครองสิทธิดังกล่าวแก่เจ้าของข้อมูลได้อย่างเต็มที่ โดยที่เจ้าของข้อมูลอยู่ในฐานะที่ไม่มีทางเลือก ไม่สามารถเรียกร้องหรือฟ้องใด ๆ ได้ โดยเฉพาะเรื่องของการให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูล ที่เจ้าของข้อมูลมิได้มีความเป็นอิสระในการตัดสินใจทำให้เกิดการรุกรานสิทธิของเจ้าของข้อมูลมากยิ่งขึ้นโดยยังไม่ได้มีมาตรการใด ๆ ในการปกป้องคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูล ทั้งที่พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ได้จำกัดสิทธิของเจ้าของข้อมูลตามรัฐธรรมนูญ

ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันและเพื่อให้มีการคุ้มครองสิทธิแก่เจ้าของข้อมูลเครดิตอย่างแท้จริง จึงควรมีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการนำข้อมูลเครดิตดังกล่าวไปใช้ โดยผู้เขียนเห็นว่า หากการนำข้อมูลเครดิตดังกล่าวไปใช้ ผิดวัตถุประสงค์โดยหากไม่เกี่ยวข้องกับการนำไปใช้เพื่อประโยชน์ทางด้านสินเชื่อของเจ้าของข้อมูลแล้ว ไม่ว่าจะใครหรือบุคคลใด หากนำข้อมูลนั้นไปใช้ ผิดวัตถุประสงค์ตามที่พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดไว้สมควรต้องได้รับโทษ โดยไม่ต้องคำนึงว่าได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลหรือไม่ก็ตาม สำหรับประเด็นการจัดเก็บข้อมูลที่ขาดอายุความแล้วนั้น ควรมีมาตรการใด ๆ หรือไม่ เพื่อออกมากำหนดหรือจำกัดขอบเขตของการจัดเก็บข้อมูล เพราะข้อมูลหนึ่งที่ขาดอายุความแล้วนั้น ไม่มีประโยชน์ที่ต้องจัดเก็บ ขณะเดียวกันก็จะเกิดผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลหลายประการ

2. ประเด็นที่นำมาวิเคราะห์

จากหลักการและเหตุผลในการออกพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 เห็นได้ว่า การออกพระราชบัญญัตินี้ก็เพื่อเหตุผลความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ อีกทั้งพระราชบัญญัตินี้ยังได้จำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญส่วนหนึ่ง ดังนั้น ข้อมูลเครดิตตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ จึงต้องใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการวิเคราะห์สินเชื่ออย่างเคร่งครัดเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พบว่านอกจากการนำข้อมูลเครดิตไปใช้อย่างผิดวัตถุประสงค์ตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้แล้ว ยังมีเรื่องประเด็นปัญหาในทางกฎหมายอีกหลายประการ ดังนี้

2.1 ประเด็นปัญหาในเรื่องนิยามในการนำข้อมูลเครดิตไปใช้

คำนิยามของ “ข้อมูลเครดิต” พิจารณาประกอบกับ “สินเชื่อ” ตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ได้จำกัดการจัดเก็บเฉพาะข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลทางด้านสินเชื่อของเจ้าของข้อมูล และการใช้ข้อมูลเครดิตดังกล่าวก็เพื่อวัตถุประสงค์และเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์สินเชื่อของลูกค้าผู้เป็นเจ้าของข้อมูลเครดิตเท่านั้น ทั้งนี้ ไม่รวมถึงข้อมูลของบุคคลธรรมดาที่ไม่เกี่ยวข้องกับการรับบริการหรือการขอสินเชื่อ

2.2 ประเด็นปัญหาการนำข้อมูลเครดิตไปใช้เพื่อประกอบการสมัครงาน

ประเด็นดังกล่าวนี้ไม่เป็นไปตามกฎหมายในแง่ของการนำข้อมูลเครดิตไปใช้ โดยประเด็นดังกล่าวถือเป็นปัญหาอย่างหนึ่งที่เจ้าของข้อมูลเครดิตส่วนใหญ่กำลังเผชิญและค่อนข้างที่เป็นปัญหาใหญ่สำหรับสถานการณ์ด้านแรงงานในปัจจุบัน

2.3 ประเด็นปัญหาการนำข้อมูลเครดิตไปใช้เพื่อประกอบการค้าประกัน

ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่ผู้ค้าประกันส่วนใหญ่ต้องเผชิญ เนื่องจากสถาบันการเงินหลายแห่งยังเห็นว่า การพิจารณาสินเชื่อจากข้อมูลเครดิตของผู้ขอสินเชื่ออย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่สถาบันการเงินนั้นต้องทราบถึงข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกันด้วย แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติการประกอบข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ไม่อนุญาตให้สถาบันการเงินนำข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกันมาพิจารณาประกอบทางด้านสินเชื่อ สถาบันการเงินส่วนใหญ่ จึงใช้วิธีการหลบเลี่ยงด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้เข้าถึงข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกัน

2.4 ประเด็นปัญหากฎหมายการจำกัดเก็บข้อมูลลูกหนี้ที่ขาดอายุความตามกฎหมาย

ประเด็นปัญหานี้ถือเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ที่การจำกัดเก็บข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิตยังจำกัดเก็บข้อมูลของลูกหนี้ที่ขาดอายุความตามกฎหมายไปแล้ว ทำให้เกิดปัญหาว่าข้อมูลเครดิตที่สถาบันการเงินหรือสมาชิกยังคงรายงานต่อไปนั้น มีความถูกต้องหรือไม่อย่างไร

2.5 ประเด็นปัญหาในเรื่องความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูล ระยะเวลา วิธีการใช้ผลบังคับ

ปัญหาในเรื่องการเปิดเผยข้อมูลยังมีหลักการที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลโดยตรง นั่นก็คือหลักการให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลซึ่งความเป็นจริงในทางปฏิบัติ เจ้าของข้อมูลเสมือนไม่มีทางเลือกใด ๆ มากนัก และยังขัดกับหลักการในเรื่องการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล ควรบัญญัติกฎหมายในเรื่องความยินยอมให้รัดกุมและเหมาะสม

2.6 ประเด็นปัญหาการลงโทษ การบังคับโทษ และสภาพบังคับ

เนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับนี้มุ่งคุ้มครองเฉพาะข้อมูลเครดิตหรือข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสินเชื่อของผู้ขอสินเชื่อจากสถาบันการเงินหรือนิติบุคคลที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการให้สินเชื่อ (ผู้ให้สินเชื่อ) ดังนั้น ขอบเขตการให้ความคุ้มครองของพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลส่วนบุคคลประเภทอื่น หากเกิดความเสียหายจากการละเมิดข้อมูลก็สามารถทำการฟ้องร้องดำเนินคดีเพื่อเอาผิดกับผู้กระทำละเมิด ซึ่งเป็นภาระที่หนักหน่วงในการพิสูจน์เช่นนั้นจึงควรมีการบัญญัติกฎหมายในเรื่องดังกล่าวให้ครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น

3. ประเด็นที่เสนอแนะ

จากการศึกษากฎหมายของต่างประเทศ ผู้เขียนเห็นว่า ควรนำกฎหมายต่างประเทศ มาเป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายของประเทศไทยเพื่อเป็นประโยชน์สูงสุดกับเจ้าของข้อมูล ดังนี้

3.1 นิยามในการนำข้อมูลเครดิตไปใช้

ประเทศไทยควรมีการกำหนดคำนิยามในเรื่องดังกล่าวให้มีความรัดกุมเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมหรือมีการกำหนดขอบเขตของการนำข้อมูลไปใช้เหมือนอย่างในประเทศอังกฤษที่มีการกำหนดข้อยกเว้นในการนำข้อมูลไปใช้ในกรณีที่หากผู้ควบคุมมีข้อสงสัยหรือเกิดความไม่แน่ใจในความชอบด้วยกฎหมายในการนำข้อมูลไปใช้ ก็สามารถร้องขอให้เจ้าหน้าที่ออกหมายเป็นลายลักษณ์อักษรหรืออย่างน้อยที่สุดก็ให้มีคำยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Data Protection Act 1998) หรือตามกฎหมายฉบับอื่นที่ให้อำนาจด้วยเช่นเดียวกัน ซึ่งประเด็นในเรื่องคำนิยาม การจำกัดในเรื่องการเปิดเผยข้อมูล การคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูล ล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาที่มีผลเสียกับเจ้าของข้อมูล จึงควรมีการกำหนดคำนิยามในเรื่องดังกล่าวให้มีความรัดกุมเพิ่มขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะกำหนดคำนิยามในเรื่องของวัตถุประสงค์ในการขอข้อมูลที่จะนำไปประกอบในเรื่องการขอสินเชื่อ ควรกำหนดให้ชัดเจนว่า การที่จะเอาข้อมูลไปใช้นั้นจะต้องเป็นการนำข้อมูลไปใช้เพื่อประกอบในการขอสินเชื่อเท่านั้นห้ามนำไปใช้เพื่อการอื่นใดโดยเด็ดขาด

3.2 กฎหมายในการนำข้อมูลเครดิตไปใช้อย่างผิดวัตถุประสงค์

3.2.1 การนำข้อมูลเครดิตไปใช้เพื่อประกอบการพิจารณารับสมัครงาน

ปัจจุบันได้มีการนำข้อมูลไปใช้ประกอบการสมัครงาน ซึ่งนายจ้างส่วนใหญ่หาวิธีการต่าง ๆ นา ๆ เพื่อให้เข้าถึงข้อมูลเครดิตดังกล่าวของลูกจ้างให้ได้ โดยอาศัยช่องว่างทางกฎหมาย และวิธีการเลี่ยงกฎหมายเพื่อให้สามารถเข้าถึงข้อมูลเครดิตของลูกจ้างที่จะรับเข้าทำงาน โดยประเด็นนี้กำลังสร้างปัญหาให้กับลูกจ้างผู้ซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลอย่างมาก กล่าวคือ มีผลกระทบต่อโอกาสในการเข้าทำงานของลูกจ้างมากยิ่งขึ้น จึงควรมีการบัญญัติกฎหมายในเรื่องการนำข้อมูลเครดิตไปใช้ไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือเป็นการผิดวัตถุประสงค์ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์สูงสุดกับทุกฝ่าย โดยนำแนวทางของต่างประเทศโดยเฉพาะของสหรัฐอเมริกาตามที่มีการบัญญัติไว้ในรัฐบัญญัติการรายงานข้อมูลเครดิตที่เป็นธรรม The Fair Credit Reporting Act 1970 Section 604 (a) ว่า บริษัทข้อมูลเครดิตสามารถเปิดเผยข้อมูลข่าวสารหรือสื่อข้อมูลอันมีลักษณะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลได้โดยจะต้องเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ กล่าวคือ มีเจตนาที่จะใช้ข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ในการจ้างงาน โดยไม่ตัดสิทธิประโยชน์ในการที่จะได้รับการจ้างงานโดยไม่นำข้อมูลเครดิตมาเป็นตัวกำหนดในการจ้างงานแต่อย่างใด ซึ่งเป็นแนวทางที่ดีที่จะนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้เกิดความถูกต้องและเหมาะสม

3.2.2 การเรียกดูข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกัน

ปัจจุบันปัญหาการเรียกดูข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาสถาบันการเงินต่าง ๆ จะเรียกดูข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกัน โดยให้ผู้ค้าประกันซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลไปขอข้อมูลของตนเอง และจัดส่งให้สถาบันการเงิน ซึ่งการใช้วิธีการดังกล่าวเป็นการแก้ปัญหาให้กับสถาบันการเงินแบบไม่เหมาะสม ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายแล้วยังถือเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ค้าประกันโดยที่ผู้ค้าประกันไม่มีทางเลือกด้วย ทำให้ผู้ค้าประกันเริ่มที่จะเกิดความลังเลในการเข้ามาเป็นผู้ค้าประกันลูกค้าที่ขอสินเชื่อ ซึ่งจะทำให้มีบุคคลที่ยอมผูกพันตนเป็นผู้ค้าประกันสินเชื่ออย่างน้อยลง และอาจส่งผลกระทบต่อในทางลบแก่ทั้งผู้ขอสินเชื่อและสถาบันการเงินนั่นเอง ซึ่งในต่างประเทศ ก็ไม่มีการนำข้อมูลเครดิตของผู้ค้าประกันมาพิจารณาประกอบทางด้านสินเชื่อควรนำกฎหมายต่างประเทศมาเป็นแนวทางในการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้เกิดความถูกต้องและเหมาะสม

4. กฎหมายในการจัดเก็บข้อมูลลูกหนี้ที่ขาดอายุความตามกฎหมาย

ปัญหาในเรื่องการจัดเก็บข้อมูลหนี้ของลูกหนี้ที่ขาดอายุความแล้วนั้นควรได้รับการพิจารณาแก้ไขกฎหมาย เพื่อให้การบังคับใช้พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และไม่ก่อให้เกิดผลเสียแก่ลูกหนี้เกินความจำเป็นโดยนำแนวทางของสหรัฐอเมริกาเป็นแนวทางในการแก้ไขกฎหมาย และเมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบกับรัฐบัญญัติการรายงานข้อมูลเครดิตที่เป็นธรรม (The Fair Credit Reporting Act 1970) ซึ่งกำหนดว่าบริษัทข้อมูลเครดิตไม่สามารถจัดทำรายงานข้อมูลเครดิตที่ประกอบไปด้วยข้อมูลการฟ้องร้องคดีแพ่ง หรือ คำพิพากษาคดีแพ่ง เป็นระยะเวลาเกินกว่า 7 ปี หรือจนกว่าหนี้นั้นขาดอายุความตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง แล้วแต่ว่าระยะเวลาใดจะยาวกว่า จึงเห็นได้ว่าตาม The Fair Credit Reporting Act 1970 นั้น มิได้กำหนดให้ต้องมีคำพิพากษาจากศาลก่อน ดังนั้น เมื่อหนี้ขาดอายุความตามกฎหมายแล้ว บริษัทข้อมูลเครดิตก็ไม่สามารถประมวลผลข้อมูลหนี้ได้อีกต่อไป เว้นแต่กรณีที่อายุความนั้นมีระยะเวลาสั้นกว่า 7 ปี ก็จึ่รายงานข้อมูลหนี้ได้เป็นระยะเวลา 7 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ยาวกว่านั่นเอง ดังนั้น เพื่อเป็นการหาแนวทางแก้ไขปัญหานี้ อาจกำหนดให้กระทำในรูปแบบของการบันทึกเป็นหมายเหตุในข้อมูลเครดิตของลูกหนี้ว่าเป็นหนี้ที่ลูกหนี้โต้แย้งว่าขาดอายุความแล้ว เพื่อให้สมาชิกที่ใช้ข้อมูลเครดิตได้รับข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน ซึ่งจะส่งผลให้การวิเคราะห์ประวัติการชำระหนี้ของลูกหนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายนั่นเอง เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป็นประโยชน์สูงสุดต่อไปในเรื่องอายุความของข้อมูลเครดิตของลูกหนี้ นั้น ประเทศไทยควรมีการกำหนดในเรื่องดังกล่าว คือ ในกรณีลูกหนี้ผิดนัดการชำระหนี้ ข้อมูลเครดิตของลูกหนี้รวมทั้ง วัน เดือน ปี ผิดนัด การชำระหนี้ให้มีอายุความสิ้นสุดเมื่อหนี้นั้นระงับหรือชำระหนี้เสร็จสิ้น แต่ต้องไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันที่บริษัทข้อมูลเครดิตได้รับรายงานจากสมาชิก ในกรณีที่มีการผิดนัดชำระหนี้เครดิตของลูกหนี้รวมทั้งวันเดือนปีที่เริ่มผิดนัดชำระหนี้ให้มีอายุข้อมูลสิ้นสุดเมื่อ หนี้นั้นระงับหรือมีการชำระหนี้เสร็จสิ้นแล้ว แต่ต้องไม่เกิน 5 ปี นับแต่

วันที่บริษัทข้อมูลเครดิตได้รับรายงานจากสมาชิก เว้นแต่ข้อมูลที่เป็นสินเชื่อส่วนบุคคลหรือสินเชื่อ บัตรเครดิตให้มีอายุไม่เกิน 1 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หมวด 5 เรื่องความระงับ แห่งนี้ ตามมาตรา 330 มาตรา 340 มาตรา 341 มาตรา 349 มาตรา 353 เพื่อความเป็นธรรม แก่ลูกหนี้และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ลูกหนี้

5. เรื่องความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูล ระยะเวลา วิธีการใช้ ผลบังคับ

จากปัญหาดังกล่าวประเทศไทยจึงควรมีการบัญญัติในเรื่องความยินยอมในการให้ ข้อมูลโดยนำแนวทางของต่างประเทศโดยเฉพาะของประเทศอังกฤษที่มีการบัญญัติในเรื่อง ดังกล่าวนี ซึ่งเป็นต้นแบบในการบัญญัติกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศสมาชิก สหภาพยุโรปโดยได้มีการให้นิยามคำว่า “การให้ความยินยอม” และเมื่อศึกษาวิเคราะห์กฎหมาย พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Data Protection Act 1998) ของประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นต้นแบบของการศึกษาค้นคว้าในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติในชั้นการพิจารณาของ รัฐสภา ที่ได้มีการกำหนดแก้ไขให้มีการกำหนดหลักในเรื่องความยินยอมไว้ในกฎหมายนี้ แต่ใน กรณีของประเทศไทยนั้น ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 เป็นกฎหมายเฉพาะเพื่อกำกับดูแลการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตซึ่งได้มีบทบัญญัติ กำหนดในเรื่องวัตถุประสงค์ในการใช้ข้อมูลเครดิตไว้แล้ว จึงเป็นการสร้างเงื่อนไขที่ช่วยให้ความ คุ่มครองแก่เจ้าของข้อมูลในการที่บริษัทข้อมูลเครดิตจะทำการเปิดเผยข้อมูลแต่เงื่อนไขดังกล่าว ยังไม่รัดกุมเท่าที่ควรยังทำให้เกิดปัญหาดังที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น

ดังนั้น เพื่อเป็นประโยชน์กับเจ้าของข้อมูล ประเทศไทยจึงควรนำแนวทางในการ บัญญัติกฎหมายของประเทศอังกฤษมาเป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายในเรื่องความยินยอม ให้รัดกุมและเหมาะสมต่อไป

6. การลغوโทษ การบังคับโทษ และสภาพบังคับ

พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลส่วนบุคคลประเภทอื่น รวมทั้งข้อมูลส่วน บุคคลที่อยู่ในความครอบครองขององค์กรหรือหน่วยงานภาคเอกชนอื่น ๆ อีกด้วย หากเกิดความ เสียหายจากการละเมิดข้อมูลก็สามารถทำการฟ้องร้องดำเนินคดีเพื่อเอาผิดกับผู้กระทำละเมิด โดยอาศัยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งพาณิชย์และอาศัยการคุ้มครองจากประมวล กฎหมายอาญาได้ แต่การดำเนินการโดยอาศัยกระบวนการทางศาล ผู้เสียหายมีหน้าที่ที่จะต้อง พิสูจน์ให้ศาลเห็นถึงการกระทำละเมิดและความเสียหายที่เกิดขึ้น มิฉะนั้น ผู้เสียหายก็อาจจะไม่ได้ รับการเยียวยาจากการกระทำละเมิด ซึ่งเป็นภาระที่หนักหน่วงในการพิสูจน์เช่นนั้น เนื่องจากใน บางกรณีเป็นการยากที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงความเสียหายเกิดขึ้นแล้ว จึงเป็นความแตกต่างที่เห็นได้ ชัดจากรัฐบัญญัติการรายงานข้อมูลเครดิตที่เป็นธรรม (The Fair Credit Reporting Act 1970 (FCRA) ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะที่ใช้กับการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต เช่นเดียวกับกฎหมายของไทย แต่ได้มีการบัญญัติอนุญาตให้เอกชนสามารถดำเนินคดีในกรณีที่มี การฝ่าฝืนกฎหมายโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อได้ตาม Section 616 และ 617 และยังมีกร

กำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษ และค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องคดีและค่าทนายความไว้อีกด้วย และอีกประเด็นหนึ่งที่น่าจะเกิดเป็นปัญหาขึ้นได้ก็คือ มาตรการในทางปฏิบัติถ้าหากเกิดการละเมิดด้านความปลอดภัยของข้อมูลเครดิตเกิดขึ้น กล่าวคือถ้าหากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวบริษัทข้อมูลเครดิตจะเกิดหน้าที่ใดบ้าง และเจ้าของข้อมูลนั้นต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง เพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นกับตนได้ อาทิ การกำหนดหน้าที่ในการแจ้งเตือนไปยังเจ้าของข้อมูลตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา เพื่อให้เจ้าของข้อมูลทราบถึงการละเมิดด้านความปลอดภัย รวมไปถึงให้คำแนะนำในการป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการใช้ข้อมูลในลักษณะดังกล่าว เป็นต้น แม้ว่าเหตุการณ์ในลักษณะดังกล่าวนี้จะยังไม่เคยเกิดขึ้นในประเทศไทยก็ตาม แต่การศึกษาถึงแนวปฏิบัติในกรณีดังกล่าวของกฎหมายต่างประเทศย่อมมีประโยชน์ในการช่วยคุ้มครองเจ้าของข้อมูลเครดิตต่อไปได้ในอนาคต เพราะเนื่องจากปัญหาการลงโทษ การบังคับโทษ และสภาพบังคับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมักมีปัญหาในเรื่องภาระการพิสูจน์ที่ผู้เสียหายมีหน้าที่ที่จะต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นถึงการกระทำละเมิดและความเสียหายที่เกิดขึ้น มิฉะนั้น ผู้เสียหายก็อาจจะไม่ได้รับการเยียวยาจากการกระทำละเมิดนั้น ดังนั้น เพื่อประโยชน์กับผู้เสียหายควรนำแนวทางในการบัญญัติกฎหมายของอเมริกามาเป็นแนวทาง การศึกษาถึงแนวปฏิบัติย่อมมีประโยชน์ต่อไปได้ในอนาคต

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- จันทจิรา เอี่ยมมยุรา. (2547). การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศไทย. *วารสารนิติศาสตร์*, 34, 4.
- จิรารัตน์ วรวัฒน์อำรง.(2548). *การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชาย กิตติคุณาภรณ์. (2539). *เรียนลัดกับการวิเคราะห์สินเชื่อ*. กรุงเทพฯ.
- ชาลวรี ชุทธิทรัพย์. (2552). *ปัญหาการปรับใช้พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545: กรณีศึกษาเรื่องการให้ความยินยอมของเจ้าของข้อมูล* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บริษัท ศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด. (2547). *ควบรวมบริษัทเครดิตบูโร; เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารความเสี่ยงของการปล่อยสินเชื่อ*. *กระแสรศน*.
- ปวิวัติ อุ่นเรือน. (2547). *ปัญหาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการโอนข้อมูลระหว่างประเทศ* (สารนิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปทีป เมธาคณวุฒิ, และอภิรัตน์ เพ็ชรศิริ. (2539). *แนวทางในการออกกฎหมายคุ้มครองข้อมูลและสารสนเทศส่วนบุคคลในประเทศไทย* (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ.
- ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์.
- พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545.

พิชัยศักดิ์ ทรวงูร, และนริศรา แดงไผ่. (ม.ป.ป.). *หน่วยที่ 3หลักความยินยอม*. สืบค้น 15 กรกฎาคม 2558, จาก www.stou.ac.th/Schools/SI

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

รายงานการประชุมคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิต ครั้งที่ 2 /2550 วันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2550.

รายงานการประชุมคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิต ครั้งที่ 3/2546 วันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2546.

วารี นาสกุล. (2547). *คำอธิบายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด จัดการงานนอกสั่ง ลากนิกควรได้*. กรุงเทพฯ.

ศิริกุล ภูพันธ์. (2548). *ข้อความคิดเห็นว่าด้วยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมศักดิ์ นวตระกูลพิสุทธิ์. (2547). *โครงการจัดทำความเห็นทางวิชาการเพื่อจัดทำรายงาน เกี่ยวกับหลักเกณฑ์และแนวทางการพิจารณาและดำเนินการตามกฎหมายคุ้มครอง ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลและจัดทำคู่มือการปฏิบัติงานเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลภาครัฐตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540* (รายงาน ผลการวิจัย). กรุงเทพฯ.

สัณฐาน ชันทมนิ , และ ดำรงค์ ทรัพย์ผล. (2552). รายงานกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Data Protection Law) รายงานการฝึกอบรมหลักสูตร “กฎหมายธุรกรรม อิเล็กทรอนิกส์”มหาวิทยาลัยลอนดอน.

สุชาติ ตระกลูเกษมสุข. (2543). *การคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลจากการดักฟังทางโทรศัพท์* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

สุดธนา พันธุ์ธีรานุรักษ์. (2546). *ศึกษาวิเคราะห์หลักกฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลเครดิต ตาม พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุรัชย์ พ่วงชูศักดิ์. (2553). *ค่าเสียหายในเชิงลงโทษ* (ดุชฎินิพนธ์ปริญญาดุชฎินิบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการร่วมกันเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการประกอบ ธุรกิจข้อมูลเครดิต ครั้งที่ 3/2544 วันที่ 14 พฤศจิกายน 2544

ภาษาต่างประเทศ

Data Protection Act of 1998, chapter 29, part 2 ,7[1] a,b.

The Fair Credit Reporting Act 1970.